

Conhort en Christ.

- Més penes, Senyor, encare
aboquen dins ~~del~~ meu cor?

¿Perquè heu mort ma bona mare
y heu dat vida a' exa dolor?

Serà la justícia eterna
trosejarme axís lo pit?
D'exa pena que m'inforna
no n'assoliré l'oblit?

¡Oh, dolor sens comparansa!
¡oh, dol que'l meu seny confon!
Còm pesa la vida y causa
pèl que s' troba sol ~~sol~~ al mon!

Ma mareta soterrada,
les amigues a' lloki,
la meua amor allunyada,
los parents fugiat de mi!

Ja tot ~~lo~~ mon m'abandona
en ~~los~~ brassos ~~del~~ meu fat.....
A'n' el mon; que se li en dona
si jo pen en soletat?

Ay marçeta, de ma vida
Se coneyes la dolor!

No m' plany no de ta partida,
perquè no m' mury es que plor.
de no morirme

¿fins la terra trobo ingrata!
¿Crista sort viure sens tu!

¿encar la dolor no m' mata?
¿no ~~se~~ s'atansa nengü?

La vida encare ab ma sort
subjecta en ~~no~~ mon me te!

Perquè si la soca es morta
la branca encare ¿mante? -

Apis l'orfana, lasseta,
va clamantse de desditza,
desfets ~~los~~ cabells, plorosa,
la fas groga y esmortida.

Apis diu y mentre ¿clama
son sos ulls dues fonts vives,
brollant llàgrimes que gelan
ab espurnes bullents d'ira.

Tomba en terra agenollada,
veu passar unes fadrines:

- Amigues, amigues meues,
no vos n'aneu, compadriu-me!

Avall les amigues passen,
ni s'hi parant ni se giran,
y a través dels plors, com venen
sens dir res, els parents ovira:

- Nos parents, ja no touch mare,
feumen vos la metta tia,
venin a plora' en nos brassos.
Els parents de lluny se giran.

Quan los veu que no s'aturan,
tomba al peu de grossa aulina;
son plor que les arrels mulla
torn les branques esgroguides.

Quan retorna, aprop escolta
com ^{tremota} vent el algi que arriba;
quan després ou la tonada,
se redressa y sos ulls brillan:

- Amor meua, amor de l'anima,
amor de la meua vida,
prou remey serà a mes penes
si com avans huy me miras!

La cansó ja no s'escolta,
sols s'ou plo vent en l'aulina;
després se veu una cara
que pel marge ab vezel quira.

- Amor meua, crida^{te} un jove
correguent devés la nina,
y en son front de neu la besa
y li estreny ses mans poulides.

- Perquè es que 'us trobo, amoreta,
tota sola en mitx la via? -

- No 'm deyen vos; sense mare
sola y pobre; què fería? -

Avis que sent tals paraules
l'amor sembla que l'fadiga,
com si vora la donzella
trepitja desobre espines.

Ella cau pel dolor presa;
devora l' marge i reclina,
y l' jovencel se n' allunya
mitx girantse y mitx sent via.

Quan ell s'ha perdut de veure,
obra 's ulls l'òrgana brista;
com retorna y i veu sola
qui ho porà dir com sospira!

- Amor meua, amor de l'ànima,
amor de la meua vida,
també 'm dexas; ay! y 'm manca
prou valor per malehorte! -

y ~~als seus~~ ulls ~~rotos~~ espiretjan,
y ~~als seus~~ cabells tots s'erissan
quan, tot d'una, ou la campana
d'una esglesia bizantina.

A sa veu el plor esclata,
lo coratge en son cor minva,
y á poch, poch, y assesegada,
á una esglesia vella arriba.

En mitx la fosca del temple
las columnas just s'oviran,
aquantant sa padres, fermes,
les voltes arrodonides.

Y en mitx d'aquelles onades
de pedra y fosca, just brilla
devant del un Sant-Christ de pedra
una tintia sola y trista.

La donzella s'agenolla
y prega avís que la mira,
y quan ou el cant dels monjes
parla açí que l'cor li dicta:

- Morre mena, d'aquest temple
jo n' fare' la casa mia,
perquè est Christ que m'aconhorta
com jo us am sempre vos diga.

Y mentre esper la bon hora
de trovars en l'altre vida,
Jesuschrist serà mon mestre
y en Jesuschrist tencn de viure. —
